

BOOMI INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL

E - ISSN: 3139 -1893

An international open access, peer- reviewed, refereed journal

நாக குமார காவியத்தில் துறவு Renunciation in the Epic Naga Kumara Kavyam

முனைவர் வெ. பானுமதி

உதவிப்பேராசிரியர், முதுகலை & தமிழாய்வுத் துறை, ஸ்ரீ சாரதா மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி) சேலம் -16

முனைவர் க. சந்தியா

தொல்லியல் அலுவலர், தொல்லியல் துறை, சென்னை- 08.

Dr. V. Banumathi

Assistant Professor, PG & Research Department of Tamil, Sri Sarada College For Women (Autonomous), Salem-16,
Tamilnadu. India. E-Mail: vbanusibi@gmail.com

Dr. G. Santhiya

Archaeological Officer, Department of Archaeology, Chennai – 600008, Tamil Nadu, India.

E-Mail: samsanthiya93@gmail.com

Abstract

Human life is a journey that evolves through many stages such as pleasure, sorrow, desire, and renunciation. In this journey, renunciation is the elevated way of life that leads a person beyond worldly desires toward higher moral values, spiritual awareness, and self-discipline. Renunciation is not praised in literature as mere isolation; rather, it is revered as a path to supreme wisdom and divine grace. The Nāga Kumāra Kāvyaṃ vividly portrays the transformation of the human mind and the life journey of Nāga Kumāra, who attains spiritual elevation by freeing himself from the illusions of royal life. In this epic, renunciation is depicted not merely as the abandonment of self-interest, but as a noble state dedicated to the welfare of society. Nāga Kumāra's renounced life—where he gives up royal pleasures and power and upholds the values of truth, virtue, and compassion—stands as a guiding light for human life.

By overcoming desire, ego, and attachment, renunciation is presented as a means to attain purity of soul and peace of mind. This section elevates the reader's thoughts and inner awareness. Thus, the theme Renunciation in Nāga Kumāra Kāvyaṃ emerges as an important literary subject that guides both individual development and social moral values.

Keywords: Asceticism, penance, virtue, spiritual progress, asceticism in the life of a king, siddhi stage, Saiva thought, human life values, literary conception

ஆய்வுச் சுருக்கம்

மனித வாழ்க்கை இன்பம், துன்பம், ஆசை, அர்ப்பணம் ஆகிய பல நிலைகளைக் கடந்து பரிணமிக்கும் ஒரு பயணம். அந்தப் பயணத்தில் உலகியலான ஆசைகளைக் கடந்து, உயர் நெறி, ஆன்மிக விழிப்புணர்வு, தன்னடக்கம் ஆகியவற்றை நோக்கி மனிதனை இட்டுச் செல்லும் உயர்ந்த வாழ்வுமுறையே துறவு. இத்துறவு, தனிமையை அல்ல மாறாக, பேரறிவையும் பேரருளையும் அடையும் வழியாக இலக்கியங்களில் போற்றப்படுகிறது. நாக குமார காவியம் மனித மனத்தின் மாற்றத்தையும், அரச வாழ்வின் மாயைகளிலிருந்து விடுபட்டு ஆன்மிக உயர்வை அடையும் நாக குமாரனின் வாழ்க்கைப் பயணத்தையும் சீரிய முறையில் எடுத்துரைக்கிறது. இக்காவியத்தில் துறவு என்பது தன்னல விலகலாக மட்டுமன்றி, சமுதாய நலனுக்கான உயரிய நிலையாக சித்தரிக்கப்படுகிறது. அரச இன்பங்களையும் அதிகாரத்தையும் துறந்து, உண்மை, அறம், கருணை ஆகிய மதிப்புகளை வாழ்வில் நிலைநிறுத்தும் நாக குமாரனின் துறவுநிலை, மனித வாழ்க்கைக்கு ஒரு ஒளிவிளக்காக விளங்குகிறது.

ஆசை, அகங்காரம், பற்று ஆகியவற்றை வென்று, ஆத்ம சுத்தியும் மன அமைதியும் பெறும் வழியாக வழியாக துறவை எடுத்துரைக்கும் இப்பகுதி, வாசகனின் சிந்தனையையும் உள்ளத்தையும் உயர்வடையச் செய்கிறது. எனவே, நாக குமார காவியத்தில் துறவு என்ற தலைப்பு, தனிமனித வளர்ச்சிக்கும் சமூக அறிநிலைக்கும் வழிகாட்டும் ஒரு முக்கியமான இலக்கியப் பகுதியாக அமைந்துள்ளது.

திறவுச்சொற்கள்: துறவு, தபசு, அறம், ஆன்மிக முன்னேற்றம், மன்னர் வாழ்வில் துறவு, சித்தி நிலை, சைவ சிந்தனை, மனித வாழ்க்கை மதிப்புகள், இலக்கியக் கருத்தாக்கம்

முன்னுரை

"யான் எனது என்னும் செருக்கு அறுப்பான் வானோர்க்கு உயர்ந்த உலகம் புகும்" என்ற வள்ளுவரின் வாக்கிற்கு இணங்க, உலகியல் பற்றுகளை அறுப்பதே மனித வாழ்வின் உன்னத நிலையாகக் கருதப்படுகிறது. தமிழ் இலக்கிய உலகில் சமண சமயக் கருத்துக்களைப் பரப்பத் தோன்றிய ஐஞ்சிறு காப்பியங்களுள் ஒன்றான 'நாககுமார காவியம்', இன்ப நுகர்ச்சியையும் அதன் உச்சகட்டமாக விளங்கும் துறவறத்தையும் மிக விரிவாகப் பேசுகிறது. காப்பிய நாயகனான நாககுமாரன், தன் வாழ்நாளில் ஐம்புலன்களாலும் அனுபவிக்கக்கூடிய அத்தனை உலகியல் இன்பங்களையும், பேராற்றலையும், அளவற்ற செல்வங்களையும் பெற்றவனாக விளங்குகிறான். எனினும், அத்தகைய பேரரசு வாழ்வும், இளமையும், அழகும் நிலையற்ற குமிழிகள் என்பதை ஒரு கட்டத்தில் அவன் உணர்கிறான்.

செல்வத்தின் உச்சியில் இருந்த ஒரு மாவீரன், உலக இன்பங்கள் அனைத்தும் தற்காலிகமானவை என்பதை உணர்ந்து, தன் மகனுக்கு முடிசூட்டிவிட்டு, சமண முனிவராகத் துறவறம் பூணும் நிகழ்வே இக்காப்பியத்தின் மிக முக்கியமான திருப்புமுனையாகும். எனவே, நாககுமாரனின் வாழ்வில் ஏற்படும் இந்த ஆன்மீக மாற்றத்தையும், துறவினையும் இக்கட்டுரை விரிவாக ஆராய்கிறது.

துறவு

துறவு பந்த பாசங்களை விட்டு விட்டுப் பற்றற்று இருக்கின்ற நிலை. இது ஒரு தவம். இறப்பும் பிறப்பும் இருமையும் நீங்கி மண்ணில் பிறப்பது, பின் இறப்பது ஆகிய இரு தன்மைகளையும் (இம்மை, மறுமை என்ற இரண்டும்) இல்லாது போகச் செய்து துறவறமாகிய தவத்தை (துறக்கும் தவம்) மேற்கொள்ளச் செய்த, சோதிடச் சுடரொளியாக விளங்குகின்ற பரம்பொருளை நொடிப்போதும் மறக்காமல், நெஞ்சால் தொழுது நினைவால் போற்றிச் செய்பவர்களுக்குப் பேரின்ப வாழ்வு தரும் என்று திருமூலர் கூறுகிறார்.

"இறப்பும் பிறப்பும் இருமையும் நீங்கித்
துறக்கும் தவம்கண்ட சோதிப் பிராணை
மறப்புஇலராய் நித்தம் வாய்மொழிவார் கட்டு
அறப்பதி காட்டும் அமரர் பிரானே"

(திரு.ம.1614)

மேற்கண்டவாறு திருமூலர் திருமந்திரப் பாடலில் துறவு பற்றிக் கூறியுள்ளார்.

தவம்

தவம் என்பது உடலால் உயிரால் உணர்வால் செய்யக்கூடியது. உடலில் அகநிலை, புறநிலை உறுப்புகள் தத்தம் நிலையில் நிற்காமல் துய்க்கும் வேட்கை தணிந்து மற்றவர்களை இன்புறுத்த வேண்டும் என்ற பெருநெறியில் செல்லுதலே துறவறம். இதுவரையில் தன்னலம் கருதியும் மேற்கொண்ட ஒழுக்கங்களை நிறைவு செய்து கொண்டு அதனினும் விஞ்சிய மெய்யுணர்வு நாட்டத்தில் தவம் மேற்கொள்ளுதலை வள்ளுவம் வாயாரப் போற்றுகிறது,

"ஒழுக்கத்து நீத்தார் பெருமை விழுப்பத்து
வேண்டும் பனுவல் துணிவு" (குறள். 81)

இதுவே திருவள்ளுவர் கண்ட சமய வாழ்க்கையின் துறவறம். பல ஆண்டுகள் இல்லறம் இயற்றிய பிறகு, உயிர் நலம் கருதியும் பொதுநலம் கருதியும் மனையறத்தைத் துறந்து தவ வாழ்க்கை இயற்றுதலைத் துறவறம் என்று தொல்காப்பியம் கூறுகிறது.

"காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை
ஏமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே"

(தொல். பொருள். கற்பியல், 57)

என்பது தொல்காப்பியம்.

"தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல் தானென்றாங்கு
ஐம்புலத்தாறு ஓம்பல் தலை" (குறள். 43)

என்னும் குறளுக்குப் பரிமேலழகர், தென்புலத்தார் முதலிய ஐந்திடத்தும் செய்யும் அறநெறியை வடிவாமல் செய்தல் இவ்வாழ்வானுக்குச் சிறப்புடைய அறம் எனப் பரிமேலழகர் உரை எழுதியுள்ளார். மேலும் ஐவகை அறஞ்செய்தற்கு இடனாதலின் 'ஐம்புலம்' என்றார். அரசனுக்கு இறைப்பொருள் ஆறில் ஒன்றாயிற்று, இவ்வைம்புலத்திற்கும் ஐந்து கூறு வேண்டுதலான் என்பதறிக என்று விளக்கமும் தந்துள்ளார். இக்குறட் கருத்தும் தத்தம் உரை விளக்கமும் பொருந்தக் கீழ்வரும் திருமந்திரப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

"திறந்தரு முத்தியும் செல்வமும் வேண்டின்
மறந்தும் அறநெறியே ஆற்றல் வேண்டும்
சிறந்தநீர் ஞாலம் செய்தொழில் யாவையும்
அறைந்திடல் வேந்தனுக்கு ஆறில்ஒன் றாமே"

(திரு.ம-244)

நற்றவம் வீடு அளிக்கும்

"பொருளொடு போகம் புணர்தல் உறினும்
அருளுதல் சான்ற அருந்தவம் செய்ய்மின்"

இருளில் கதிச்சென்று இனி இவண்வாரீர்
தெருளல் உறினும் தெருண் அதுவே”

(வணை. பா. 24)

அறநெறியில் பொருளை ஈட்டும் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தாலும் மனைவியுடன் இல்லற இன்பத்தில் ஈடுபட்டிருந்தாலும் இவை தவ நெறிக்கு இடையூறாக இருக்கக் கூடாது. உண்மையான தவம் என்பது பொருளிடத்தப் பற்றின்மையும் காமத்தில் அழுந்தாமையும், தமக்கு நேரும் துன்பத்தைப் பொறுத்தலும், அதே சமயத்தில் பிற உயிர்க்குத் துன்பம் செய்யாதிருத்தலும் ஆகும். இத் தவ நெறி நின்று வாழ்வீராக. இல் வாழ்க்கை மேன்மேலும் நற்கதி நல்கிப் பின் வீடு பேற்றையும் தரும். எப்படி ஆராய்ந்தாலும் தவமே சிறந்ததாம். இவற்றை நன்கு தெளிவீராக என வளையாபதி பாடல் உரைக்கிறது.

ஆலயத்தில் முனிவனைக் கண்டு வணங்குதல்

அழகிய அணிகலன்களை அணிந்துள்ள பிரிதிவிதேவி ஆனவள். இறைவனை நோக்கி, கொல்லாமை என்ற நல் விரதத்தைப் போற்றிய கோமானே நின்னுடைய திருவடிகளைத் தொழுது வணங்குபர்கள், தீமையைத் தரும் கதிகளில் இருந்து விடுபட்டு சிறப்பு மிக்க முத்தி உலகத்தைச் சென்றடைவது மிகவும் எளிதாகும் என்ற கூறித் துதி செய்தாள். பின்னர் ஆலயத்தில் இருந்த வினைகளை அடைக்கும் துறவு நெறியை மேற்கொண்டு பண்புடன் வீற்றிருந்த பிரஹிதாஸ்வர முனிவரை வணங்கினாள்.

“கொல்லாத நல்விரதக் கோமானினைத் தொழுதார்
பொல்லாக் கதியறுத்துப் பொற்புடைய முத்திதனைச்
செல்லற் கெளிதென்றே கேயிழையாள் தான்பரவி
எல்லா வினைசெறிக்கு இயன் முனியைத் தான் பணிந்தாள்”
(நா.கு.கா. 36)

இச்செய்யுளில் அவ் ஆலயத்தில் இறைவனடி வணங்குபவர்கள் எளிதாக முத்தி உலகத்தைச் சென்றடைவர் என்பதையும் பிரஹிதாஸ்வர முனிவரை பிரிதிவி வணங்கியதையும் அழகிய நயத்துடன் எடுத்துக்காட்டுவதைத் காணலாம்.

மன்னன் கௌதமர் பாதம் பணிந்து வணங்குதல்

சிரீவர்த்தமானர் என்ற தூய்மையான (முனிவரின்) இறைவனின் மலரடிகளைப் பணிந்து வணங்கிய மன்னன் சிரேணிகன், நற்றவம் செய்யும் துறவியர்க்கெல்லாம் தலைவராகத் திகழும் கௌதம கணதரரின் வெற்றி தரும் நல்ல பாதங்களைப் பணிந்து வணங்கினான்.

“மற்றம் மாமுனி யேர்மல ராம்பதம்
உற்று டன் பணிந் தோங்கிய மன்னவன்

நற்ற வர்க்கிறை யானநற் கௌதமர்
வெற்றி நற்சாண் வேந்த னிறைஞ்சினான்”
(நா.கு.கா. 37)

இச்செய்யுளில் கௌதம கணதரர் துறவியர்க்கெல்லாம் தலைவராகத் திகழ்வது எடுத்தியம்பப்படுகிறது.

செயவர்மன் முனிவர் திருவடிகளை வணங்குதல்

மன்னன் மக்களான அசேத்தியர், அபேத்தியர் என்ற இருவரும் சீரும் சிறப்பும் மிகுந்த செல்வமும் பெற்று வாழ்ந்து வந்தனர். அந்நாளில் நகரின் அந்நாளில் நகரின் புறத்தே உள்ள சோலையில் உண்ணா நோன்பிருந்த குணங்களால் உயர்ந்த பிரஹிதாஸ்வர முனிவர் வந்து தங்கி அறவுரை செய்தார். மன்னன் செயவர்மன் சென்று முனிவரின் திருவடிகளை வணங்கினான்.

செயவர்மன் துறவு மேற்கொள்ளுதல்

உடனே துறவு மேற்கொண்டு பொருண்மைத்துவம் உருவத்துவம், குணத் தவங்களை மேற்கொண்டு நற்றவம் நோற்று சலியாத பிரதிமா யோகத்தில் நின்று நற்கதி பெற்றான்.

“மிக்கு ணத்துவம் வீறுடன் கொண்டுதன்
நிற்கும் செவ்வினை நீங்க நிற்றனர்”(நா.கு. கா. 106)

இச்செய்யுளில் நற்றவம் நோற்று இருத்தலால் நற்கதி பெற்றமை சிறப்புறக் கூறப்பட்டுள்ளது.

சோமப்பிரபர் துறவம் மேற்கொள்ளல்

நாககுமாரன் புண்டரவர்த்தன புரத்தில் கட்டவிழ்த்த விடுதலை செய்த சோமப்பிரபர் துறவத்தை மேற்கொண்டு சிறந்த முனிவராகி நற்குணங்கள் பலவற்றில் சிறந்து விளங்கும் எல்லையற்ற புகழுடைய முனிவர்கள் பலருடன் சேர்ந்து, புகழ்மிக்க சுப்பிரதிட்ட நகரின் எழில் மிக்க சோலையில் இனிதே தங்கியிருந்தார்.

“நல்ல ருந்தவச் சோமப் பிரபரும்
எல்லை யில்குண விருடிகள் தம்முடன்
தொல்பு கழிப்புரஞ் சுப்பிர திட்டத்தின்
நல்ல காவில் நயந்திருந் தார்களே” (நா.கு. கா.107)

இச்செய்யுளில் சோமப்பிரபர் துறவறம் அழகுபட எடுத்துக்கூறப்பட்டுள்ளது.

“மக்கட் சேத்திய பேத்திய ரென்றிவர்
மிக்க செல்வத்தின் மேன்மையிற் செல்லுநாள்
பக்க நோன்புடைப் பரம முனிவரர்
தொக்க ராசன் தொழுதிட் டிறைஞ்சினான்”

இச்செய்யுளில் செயவர்மன் மகன்கள் இருவரும் சீரும் சிறப்பும் பெற்று வாழ்ந்தலும், உண்ணா நோன்பு மூலம் சிறப்புப் பெற்ற பிரஹிதாஸ்வரரைப் பற்றியும் அழகான வரிகள் மூலம் அறிய முடிகிறது.

பரம்மா முனிவர் நற்றவம் புரிதல்

நற்றவத்தில் நிலைத்து நிற்கும் பரமமாமுனிவர் முனிசுப்த ஆச்சாரியார் என்பவர் அந்நகரின் புறத்தே இருக்கும் வனத்துள் உள்ள ஜினாலயத்தில் வந்து தங்கியிருந்தார்.

“பண்புறு நற்ற வத்தின் பரமுனி தத்த நாமர்
இன்புறம் புறத்தின் வந்தார் இறைவன் ஆலயத்தினுள்ளே”
(நா.கு.கா. 147)

இச்செய்யுள் நற்றவத்தின் மூலம் சிறந்து விளங்கும் பரம்மாமுனிவர் ஜினாலயத்தில் உள்ளதைக் கூறுகிறது.

நாககுமாரன் முனிவரைக் பணிந்து விளக்கம் கேட்டல்

ஆத்மனில் வந்து கலக்கும் வினைகளின் ஊற்றினைத் தடுத்து நிறுத்தும் அருந்தவ முனிவரை நாககுமாரன் முறைப்படி சென்று வணங்கி, பலவாறு புகழ்ந்துரைத்து நல்லறங்கேட்டு மகிழ்ந்திருந்தான். பின்னர் முனிவரனை வணங்கி “சுவாமி எனக்கு மனைவியர் பலர் உள்ளனர். எனினும் இலக்கணையின் மீது மிகுதியான அன்பு தோன்றுவதற்குக் காரணம் யாது ? என்று வினவினான். அம்முனிவரும் தமது அவதி ஞானத்தால் உணர்ந்து கூறுகிறார்.

“ஊற்றினைச் செறித்திடும் உறுதவனுடைச் சாரணை
நாற்றமிக் குமரனு நன்புறப் பணிந்தபின்
ஏற்றவறங் கேட்டுட னிருந்திலக் கணையின் மேல்
ஏற்றமோக மென்னென இயன்முனி உரைப்பரே”
(நா.கு.கா-144)

இச்செய்யுள் மூலம் நாககுமாரன் வினவுதலுக்கு முனிவர் தமது அவதி ஞானத்தால் உணர்ந்து கூறும் சிறப்பு இங்குக் காண முடிகிறது.

நாககுமாரன் மகனுக்கு முடிசூட்டி துறவு மேற்கொள்ளுதல்

ஆகாயத்தில் மேகக் கூட்டங்கள் விரைவில் தோன்றி மறையும் காட்சியைக் கண்டான். அதனால் வாழ்வில் விரக்தி ஏற்பட, மனதில் வைராக்கிய பாவம் கொண்டு ஆட்சியைத் தன் தேவ குமரனுக்கு ஒப்படைத்து முடிசூட்டி விட்டு நல்லாட்சியை அவன் வழங்கச் செய்து, தான் நற்றவம் செய்வதற்காகத் துறவு மேற்கொள்வதற்கு விருப்புடன் எழுந்தான். மகன்,

“பரவுமுகில் மாய்ந்திடப் பார்த்திபன் விரத்தி
விரவிமிகு குமரன் மிசை வீறுமுடி சூட்டி
அரியதவந் தாங்க அவ னன்புடன் எழுந்தான்”
(நா.கு.கா. 162)

இச்செய்யுளில் நாககுமாரன் தன் வாழ்வில் விரக்தி ஏற்பட்டு மகனுக்கு முடிசூட்டி தான் துறவு மேற்கொள்ள விரும்பியதை அழகிய வர்ணனையுடன் மெய்ப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

சோமப்பிரபன் நற்றவம் புரிதல்

புகழ்மிக்க நாட்டினை இழந்த மன்னன் சோமப் பிரபன் வைராக்கியம் கொண்டு, பல அரசர்களுடன் சென்று, எல்லையற்ற குணஸ்தானங்களைக் கைக்கொண்டுள்ள எமதரர்' என்னும் முனிவரை வணங்கி நல்லருள் பெற்றான். பின்னர் பல்லுயிரையும் பாதுகாக்கும் மகாவிரதம் மேற்கொண்டு, நற்றவனாய்க் கடுந்தவம் மேற்கொண்டு தவம் செய்யலானான்.

“சொல்தகு நாடி ழந்த சோமநற் பிரபன் போகி
எல்லையிற் குணத்தின் மிக்க எமதரர் அடிவணங்கி
நல்லரும் சுரந்த னிக்கும் நற்றவ முனிவ னாகி
ஒல்லையின் வினைகள் தீர யோகத்தைக் காத்து நின்றான்”
(நா.கு.கா. 101)

இச்செய்யுளில், நாட்டினை இழந்து சோமப்பிரபன் மகாவிரதம் இருந்து தவம் மேற்கொள்வது இவ்வரிகளில் எடுத்துக்கூறப்பட்டுள்ளது

நாகதத்தன் தவம் மேற்கொள்ளுதல்

பெற்றோர் வேண்டியும் நாகதத்தன் விரதத்தைக் கைவிடாமல் தருமத்தியானத்துடன் வடக்கு நோக்கித் தவம் செய்து தன் உடலை விட்டு சௌதர்ம கல்பத்தில் சூரியப் பிரப விமானத்தில் தேவனாகப் பிறந்தான்.

“தருமநல் தியானத் தன்னால் தன்னுடை மேனிவிட்டு
மருவினா னசோத மத்தின் வானவ னாகித் தோன்றி”
(நா.கு.கா 149)

இச்செய்யுளில் நாகதத்தன் தவவலிமையால் தேவனாகப் பிறந்துள்ளதைச் சிறப்பித்துக் கூறுகிறது,

தந்தை மகனுக்கு முடிசூட்டித் துறவு மேற்கொள்ளல்

சயந்தரன் நாககுமரனுக்கு மணிமகுடம் சூட்டினான். அரசபாரம் ஏற்கச் செய்த பின்னர், போக உபயோகம் துய்ப்பதை விட்டுத் துறவு மேற்கொண்டு மனவசன காயம் அடக்கி நோற்கும் பிரஹிதாஸ்வர முனிவருடைய பாதங்களைத் தொழுது பணிந்தான். பல சிற்றரசர்களுடன் துறவு மேற்கொண்டு ஒரு மனத்துடன் தவமியற்றும் இறைவன் இயற்கை உருவத்தைப் போன்று பற்றற்ற நிர்கந்த துறவை மேற்கொண்டான்.

“நாககுமரன் தனக்கு நன்மகுடஞ் சூட்டிப்
போகவுப போகம் விட்டுப் புரவலனும் போகி
யாகம் னடைக்குமுனி அவரடிப் பணிந்து
யேகமன மாகியவ னிறைவனுருக் கொண்டான்”
(நாக.கு.கா. 157)

இச்செய்யுளில் சயந்தரன் மகனுக்கு முடிசூட்டி விட்டு எவ்வாறு துறவு மேற்கொண்டான் என்பது சிறப்பாக எடுத்துக் கூறப்படுகிறது.

பிரிதிவி தேவியும் துறவு பூண்டு நற்கதி பெறுதல்

சயந்தர மன்னன் இருவினைகளையும் (காதி, அகாதி வினைகள்) கெடுத்து விட்டு இன்ப உலகத்தை அடைந்தான். அவன் மனைவி பிரிதிவிதேவியும் தன் பெருமை சான்ற மகன் நாககுமாரனைப் பிரிந்து சென்று சிரீமதி எனும் ஆரியாங்கனையை வணங்கித் துறவு மேற்கொண்டு அருந்தவம் புரிந்து அச்சுதகல்பத்தை அடைந்தாள்.

"இருவினை கெடுத்தவனும் இன்பவுலகடைந்தான்
பிரிதிவிந் றேவியுந்தன் பெருமகனை விட்டு
சிரீமதி யெனுந்துறவி சீரடி பணிந்து
அரியதவந் தரித்தவனும் அச்சுத மடைந்தான்"
(நா.கு.கா.158)

இச்செய்யுளில் பிரிதிவி தேவி தவம் பூண்டு அச்சுத கல்பத்தை அடைந்தது சிறப்புற எடுத்துக்கூறப்பட்டுள்ளது.

இலக்கணை துறவு மேற்கொள்ளுதல்

வியாளன் முதலிய தோழர்களுடனும், தன்னிடம் வந்து சேர்ந்த ஆயிரம் தொண்டர்களுடனும் நாககுமாரன் சென்று, 'அமலமதி' கேவலஞானியைக் கண்டு வணங்கித் துறவறத்தை மேற்கொண்டான். இயற்கை உருவமாகிய நிர்வாணத்தைக் கைக்கொண்டு நோற்கலானான். செந்தாமரையை ஒத்துள்ள இலக்கணை முதலான நற்காட்சி உடையவர்களும் பதுமஹீ என்ற ஆரியாங்கனையை வணங்கித் துறவு மேற்கொண்டார்கள்.

"அமலமதி கேவலியின் அடியினை வணங்கி
விமலனுருக் கொண்டனநல் வேந்தர்பலர் கூட
கமலமல ராணிகர் நற் காட்சி இலக் கணையும்
துமிலமனைப் பதுமையெனுந் துறவரடி பணிந்தான்"
(நா.கு.கா. 163)

இச்செய்யுளில் நாககுமாரன் துறவு மேற்கொண்டதும் இலக்கணை துறவு மேற்கொண்டதும் விளக்கமாக எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.

நாககுமாரன் சித்தநிலை அடைதல்

நறுமணம் மிக்க குழலையுடைய இலக்கணையும் ஏனைய மாதர்களுடன் கடுந்தவத்தை மேற்கொண்டு இனிதே இருந்து வரும் நாளில், குற்றமற்ற சிறப்புடைய நாககுமார முனிவன் தன்னைப் பற்றியுள்ள கொடிய காதிஅகாதி வினைகளை வென்று சித்தபதம் சென்று சேர்ந்தான்."

"நறுங்குழ லிலக்க ணையு நங்கை மார்தங் கூட
உறுதவந் தரித்துத் கொண்டு உவந்தவர் செல்லுநாளுள்
மறுவல்சீர் முனிவ னாய நாக குமாரன் தானும்
இறுகுவெவ் வினைகள் வென்று இனிச்சித்தி சேர்ந்ததன்றே?"
(நா.கு.கா.164)

இச்செய்யுளில் நாககுமாரன் இருவினைகளை வென்று சித்தபதம் அடைதலின் சிறப்பு எடுத்துக்கூறப்பட்டுள்ளது."

வியாளன் - மாவியாளன் முத்தி உலகம் சேர்தல்

வியாளன், மாவியாளன் என்ற இருபெரும் சிறந்த தவத்தினை மேற்கொண்டு, உயிரின் இயல்பால் தருமத்தியானம், சுக்கிலத் தியானங்களால் எண்வினைகளை வேரறுத்து வெற்றி பெற்றனர். தேவர்கள் வெற்றி முழக்கமிட்டுத் துதிபாட சிறப்பான கேவல ஞான பூசையும் செய்ய, மயக்கம் நீங்கிப் பிறப்பு இறப்பு இல்லாத முத்தி உலகைச் சேர்ந்தனர்.

"வியாளமா வியாளர் தாமும் விழுத்தவத் தனைய என்னும்
நயாவுயிர் தியானம் தன்னால் னாலிரு வினைகள் வென்று
செய்த்துதி தேவர் கூறிச் சிறந்தபூ சனையுஞ் செய்ய
மயாவிறப் பிறப்பு மின்றி மருவினார் முத்தியன்றே"
(நா.கு.கா 165)

இச்செய்யுளில், வியாளன், மாவியாளன் தவத்தின் சிறப்பால் பிறப்பு இறப்பு இல்லாத முத்தி உலகை அடைந்த சிறப்பு அழகான வர்ணனையுடன் மெய்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

அசேந்தியர், அபேத்தியர் சித்தியடைதல்

அசேத்தியர், அபேத்தியர் ஆகிய இருவரும் அரிய தவத்தின் சிறப்பினால் இருவினைகளை வென்று, பேரின்பமுடைய சித்தியைச் சேர்ந்தார்கள், மற்றவர்கள் அனைவரும் தாம் தாம் மேற்கொண்ட தவத்தின் ஆற்றலுக்கு ஏற்பச் செல்வம் மிக்க சௌதர்ம கல்பம் முதலான தேவருலகைச் சேர்ந்து தேவசுகம் அனுபவித்தனர்.

"அருந்தவம் யோகந் தன்னால் அச்சேத் தியஅபேத்தியர்தம்
இருவினை தம்மை வென்று இன்புறுஞ் சித்தி சேர்ந்தார்
மருவுநற் றவத்தி னாலே மற்றுமுள் னோர்க ளெல்லாம்
திருநிறை சோத மாதி சேர்ந்தின்பந் துய்த்தார் நன்றே"
(நா.கு.கா. 166)

இச்செய்யுளில் அசேத்தியர், அபேத்தியர் சித்தி நிலை சேர்ந்ததும், பிறர் தேவசுகம் அனுபவித்தனர் என்பதும் சிறப்பாக கூறப்பட்டுள்ளது.

நாககுமார நன்முனிவர் பிறவியின் பயன் அடைதல்

நாககுமார நன்முனிவர் கேவலஞானம் பெற்று, தவத்தில் சிறந்த முனிவர்கள் உடன் வர, நால்வகைத் தேவர் கூட்டங்கள் முதலிய கணங்களுடன் போகபூமி எல்லாம் திருவுலாச் சென்று, இல்லற ஒழுக்கத்தோர்க்கும் துறவற ஒழுக்கத்தினருக்கும் நல்ல தானத்தின் பயனால் அடையக் கூடிய தருமத்தை உபதேசம் செய்ய காலம் அறுபத் தோராண்டுகள் ஆகும். அதன்பிறகு, காதி அகாதி வினைகளையும் கெடுத்து, சித்த பதவியை அடைந்து பிறவியின் பயனை அடைந்து இன்புற்றார்.

“மறுவறு மனைய வர்க்க மாதவர் தமக்கு மீந்த
பெறுமிகு நிலங்க னெங்கும் பெயர்ந்து நற்கே வலியாய்
அறமழை பொழிந்த காலம் அறுபத்து ஓராண்டு சென்றார்
உறுதவர் தேவர் நான்கு முற்றெழு குழாத்தி னோடே”
(நா.கு.கா. 168)

இச்செய்யுளில் நாககுமாரன் பிறவியின் பயன் அடைந்து மகிழ்ந்திருத்தல் சிறப்புற எடுத்துக்கூறப்பட்டுள்ளது.

செயவர்மன் மக்கள் நாககுமாரன் பெருமை அறிதல்

செயவர்மன் புதல்வர்களாகிய அசேத்திய, அபேத்தியர் இருவரும் புகழ்மிக்க அத்தவச் சீலர்களைக் கண்டு தொழும் முறை அறிந்து வணங்கினர். பின்னர், பணிவுடன் அவர்களை நோக்கி 'இச்சோமப்பிரப முனிவர் துறவறம் மேற்கொண்டமைக்குக் காரணம் யாது?' என்று வினவினர். அதற்கு அப்பெருந்தகை, சயந்தர மன்னனின் மகன் நாககுமாரன் சீற்றத்தினால் துறந்து தவம் மேற்கொண்டமையைக் கூறினர், மேலும், நாககுமாரன் பெருமையையும் விளக்கிக் கூறினார்கள்.

“செயவர் மன்சுதர் சீர்நல் தவர்களை
நயமறிந்து சேர் நன்னடி யைப்பணிந்
தியம்பு இம்முனி யிப்ப துறந்ததென்
செயந்த நன்சுதன் சீற்றத்தி னானதே”
(நா.கு.கா.108)

செயவர்மன் புதல்வர்கள் சோமப்பிரப முனிவர் துறவறத்தின் காரணத்தை வினவுதலை இங்கு மேற்கண்ட பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

செயவர்மன் தவம் மேற்கொள்ளுதல்

அரசன் செயவர்மன் அகப்புறப் பற்றுக்களைத் துறந்து மாமுனிவர் கோலம் கொண்டு காட்டில் தவம் நோற்கலானான்.

“மன்னன்போய் வன்ம டைந்து மாமுனியாகி நிற்ப”
(நா.கு.கா -78)

இச்செய்யுளில் செயவர்மன் காட்டில் தவம் மேற்கொண்டது அழகாக, எடுத்துக்கூறப்படுகிறது.

முடிவுரை

நாக குமார காவியத்தில் துறவு என்பது உலக வாழ்விலிருந்து ஓடிச் செல்லும் நிலையல்ல. மாறாக, உலகின் உண்மைப் பொருளை உணர்ந்து, அறம், கருணை, தன்னடக்கம் ஆகிய உயரிய பண்புகளை வாழ்வில் நிலைநிறுத்தும் ஒரு பேருணர்வு நிலையாகக் காட்சியளிக்கிறது. அரச இன்பம், செல்வம், அதிகாரம் போன்ற நிலையற்ற அம்சங்களை உணர்ந்த நாக குமாரன், நிலையான ஆன்மிக இன்பத்தை நாடி துறவறம் மேற்கொள்வது மனித வாழ்க்கையின் உச்ச இலக்கை எடுத்துரைக்கிறது.

இக்காவியத்தில் துறவு தனிமனித சுத்தியோடு மட்டுமன்றி, சமுதாய நலனுக்கும் வழிவகுக்கும் வாழ்க்கை முறையாகப் பேசப்படுகிறது. ஆசை, பற்று, அகங்காரம் ஆகியவற்றைத் துறந்து, உண்மை மற்றும் அறம் வழி நடப்பதே உண்மையான துறவு என்பதை நாக குமாரனின் வாழ்க்கை எடுத்துக்காட்டுகிறது. அவரது துறவுப் பயணம், மனித மனம் உயர்ந்த நிலையை அடைய முடியும் என்பதற்கான உயிருள்ள சான்றாக விளங்குகிறது.

ஆகவே, நாக குமார காவியத்தில் துறவு என்பது இலக்கியக் கருத்தாக மட்டுமன்றி, மனித வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டும் ஒரு நெறியாக அமைந்துள்ளது. இத்துறவுக் கொள்கை, இன்றைய மனிதனுக்கும் மன அமைதி, ஒழுக்கம், சமூக பொறுப்பு ஆகியவற்றை உணர்த்தும் நிரந்தரமான அறப்பாடமாகத் திகழ்கிறது.

துணைநூல் பட்டியல்

1. சுப்பிரமணிய பிள்ளை, கா. சைவ சித்தாந்த வரலாறு, சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்பகம், பதிப்பு 2002
2. திருமூலர், திருமந்திரம், உரையுடன், சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்பகம், சென்னை, பதிப்பு 2007
3. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், பரிமேலழகர் உரை, கழக வெளியீடு, சென்னை, பதிப்பு 2011
4. தேவநேயப் பாவாணர், தமிழர் பண்பாடும் அறமும், சென்னை, பதிப்பு 2010
5. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம் – பொருளதிகாரம், இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியர் உரை, கழக வெளியீடு, பதிப்பு 2006
6. நாககுமார காவியம், மூலமும் உரையும், சாரதா பதிப்பகம், சென்னை, பதிப்பு 2019
7. நாகசாமி, இரா. தமிழ் இலக்கியங்களில் துறவு, உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, பதிப்பு 2012
8. வரதராசனார், மு. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, பாரிநிலையம், சென்னை, பதிப்பு 2017